

juni 2006
Nr. 24 / år 4
ISSN 1652-8859

Innehåll

- 1 Islam, barns rättigheter och slöjskandalen
- 2 Barnen först, alltid!
- 3 Barn och diskriminering

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman.ghasemiani@spray.se

Adress: Box 69/424 22 Ångered

- Tel: 070- 444 15 78
- Fax: 08- 590 737 99
- info@barnenforst.se
- www.barnenforst.se
- ww.childrenfirstinternational.org

Islam, barns rättigheter och Slöjskandalen

Mansoor Hekmat

1997 var Sverige skådeplats för en livlig diskussion om slöja på barn. Motståndarna till barnslöjan med Internationella kampanjen för försvaret av kvinnors rättigheter i Iran (KFKI) i spetsen, krävde förbud mot slöja på barn. Slöjanhängarna kallade däremot debatten för rasistisk och mot religionsfriheten. En iransk vänsterorganisation, "Rah e Kargar" (1), som försvarade barnslöjan, anordnade ett seminarium i Stockholm med Alexandra Pascalidou som debattledare. Som förväntat samlade mötet många islamister till försvar för

de heliga religiösa påbuden.

Mansoor Hekmat, en av Barnen Först: s grundarna, skrev följande artikel 1997 i samband med de aktuella diskussionerna om slöjan i Sverige. Till hans minne återger Barnen Först hela artikeln i detta nummer av tidskriften. Vi har valt en annan rubrik än den första utgåvan på svenska. Den här rubriken är mer trogen originaltexten på persiska.

Barnen Först
2006-06-03

Två flygblad har nyligen publicerats i Stockholm mot ”Internationella kampanjen för försvaret av kvinnors rättigheter i Iran” (KFKI) och Irans arbetar-kommunistiska partis svenska kommitté. Tonen i båda flygbladen är extremt fientlig. De har samma innehåll, samma orientering och är kanske även från samma penna. Det första är undertecknat

av redaktionen för den svenska tidskriften ”*Kvinnor och fundamentalismen*”, medan det andra är undertecknat av **Rah e kargar** (Irans revolutionära arbetares organisation) själv. Flygbladen kräver ett omgående och seriöst svar.

Vad som har provocerat författarna av de två flygbladen är uppenbarligen vårt stöd för förbudet mot islamisk slöja för barn. De protesterar för att detta ”strider mot friheten att välja klädsel” för muslimer. Det är ett förnekande av ”minoriteters demokratiska rättigheter”. De säger att detta krav är ”rasistiskt”, ”fascistiskt” och går tillbaka till ”Pol Pots och Reza Shahs (2) metoder”. De anklagar oss för att vi drar in ”staten, lagen och polisen”. De säger att vi vill ta av slöjan från kvinnor med våld; de säger

att vi har delat upp människor i ”det islamiska folket och dess fiender”, och att vi håller på att starta ett nytt ”korståg”. Men detta är bara några av deras mildare anklagelser. Där finns också anklagelser som i varje samhälle där medborgarnas anseende och värdighet respekteras och ”minoriteterna” inte är utlämnade på nåd och onåd till ”sina egna” islamiska traditioner och orientaliska kultur, skulle resultera i ett ärekränkingsmål och dra in ”staten, lagen och polisen”.

Våra meningsskiljaktigheter om barnens okränkbara rättigheter och frågan om förtryck och förakt mot kvinnor i islahärjade familjer är säkerligen substantiell och seriös och måste förklaras och understrykas på ett tydligt och välunderbyggt sätt. Vi ska komma till det

längre fram. Hysterin i flygbladen är emellertid inte orsakad av teoretiska skiljaktigheter om dessa frågor. Det är snarare så att de inser att de än en gång trampat i klaveret offentligt. Liksom för några år sedan när de stödde fördrivandet av afghaner från Iran (före Sovjetunionens fall och våra nobla vänners demokratiska dop, när deras älskade läger var i krig med de afghanska muslimerna och demokrati dittills betraktades som förbjuden frukt för afghanerna.) Den här gången orsakas rabaldret av ett möte de sammankallade med avsikten att sätta kommunisterna på plats och bemöta den massiva offentliga uppmärksamheten på Asrin Muhammadis och KFKI:s uttalande om frågan om islam och barnens

rättigheter. Men som deras egna flygblad visar förväntade de inte sig att mötet så entydigt skulle omfamnas av muslimerna och, givetvis, ”fundamentalisterna” samt de passionerade Allah-o-Akbar-ropen och islamiskt bifallsrop inom sina supportrars led. Nu har de efter några dagar insett att de har förlorat på detta. De avsåg inte att framträda så islamiska. Det var inte

menat att deras ”demarkationslinje” mot islamisterna skulle suddas ut så lätt. Islamofili skulle eventuellt (även om det också är tvivelaktigt) visa sig vara användbart för ett ”broderparti” som har att göra med en invandrarbefolkning inom

vilken islam har inflytande. Men det är en skamfläck och en politisk skandal för en organisation som i första hand har att göra med mer urbana, djupt antireligiösa och, som flygbladen uttrycker det, ”dandy” invandrare från Iran. En organisation som än en gång skulle försöka dela upp islam och den islamiska rörelsen i goda och onda, moderata och fundamentalistiska, giftiga och matnyttiga, folkliga och icke folkliga, har offentligt deklarerat sin egen politiska bankrutt, i synnerhet eftersom alla vet att organisationen i fråga, själv just brås på samma släkte av den samhällsrörelse och politiska tradition som skänkte det iranska samhället det K h o m e i n i - v ä n l i g a Tudehpartiet (3) och Aksariyyat(4). Detta har slutat med att bli en omfattande skandal för

dessa vänner. Detta är deras "islam-gate" och "slöja-affär". Nu har de insett detta och försöker släta över det i ett sammelsurium av oväsen. De försöker ursäkta det besvärande stödet från muslimerna till deras ställningstaganden och idéer genom att skylla det på vår "vänsterism" och a n t i i s l a m i s k a "fundamentalism". Om det inte vore för arbetarkommunistiska partiets PolPotism och Reza-khanism, så skulle inte de fundamentalistiska muslimerna kunna rättfärdiga sig och skylla sig bakom demokratin och sålunda sudda ut gränslinjen mellan dem, Rah e kargar och *Kvinnor och fundamentalismen*. En slug men oanvändbar ursäkt.

Låt oss ta itu med nyckelpunkterna i detta argument ett efter ett.

Barnens rättigheter och den islamiska slöjan

Vi har aldrig sagt något om att "dra slöjorna av kvinnornas huvuden" och det med "polisens" hjälp. Arbetarkommunistiska partiets program försvarar tydligt friheten att välja klädsel. Men vårt program kräver också skyddet för barn mot religionens och religiösa sekters övergrepp. Dessutom betraktar vårt partiprogram det som en förbrytelse att hindra barn från att åtnjuta sina sociala och medborgerliga rättigheter som undervisning, nöjen och deltagande i samhällliga aktiviteter avsedda för barn. Frågan om friheten att välja klädsel rör vuxna, dvs de som, åtminstone formellt och lagligt, har rätt att

välja och kan möta konsekvenserna av sitt val – även om rätten att välja för en vuxen kvinna som är van vid hotet från den islamiska kniven eller syraborurken i hennes ansikte är det formellaste man kan tänka sig. Argumentet för friheten att välja klädsel säger ingenting om barnens rättigheter eller den lilla eller tonårsflickan som lever i en islamisk familj under sina föräldrars förmyndarskap. Våra kära genier förklarar att distinktionen mellan barnet och den vuxne ”inte utgör någon skillnad i detta fall”! Jo, det gör det.

Vi säger att det ska förbjudas i lag att sätta slöja på huvudet på barn och tonåringar som inte uppnått myndig ålder, eftersom detta är påtvingandet av en särskild klädsel på barnet från anhängarna av en viss

religiös sekt. Det faller sig så att försvaret av barnets medborgerliga rättigheter och barnets rätt att välja (som i sig inte är absolut) kräver att detta påtvingande stoppas genom lagen. Barnet har ingen religion, tradition och fördomar. Hon har inte gått med i en religiös sekt. Hon är en nykommen människa som tillfälligtvis och utan hänsyn till sin önskan har blivit född i en familj med en särskild religion, tradition och fördomar. Det är i själva verket samhällets uppgift att neutralisera de negativa följderna av detta blinda lotteri. Samhället är förpliktigt att sörja för rättvisa och likvärdiga livsvillkor för barnen, deras uppväxt och utveckling och deras aktiva deltagande i det sociala livet. Var och en som försöker förhindra ett barns normala sociala liv, precis

som de som skulle vilja fysiskt våldföra sig på ett barn med sin egen kultur, religion eller personliga och kollektiva komplex måste konfronteras med lagens fasta spärr och samhällets allvarliga reaktion. Ingen nioårig flicka väljer att bli gift, sexuellt stympad, att tjäna som hembiträde och kokerska för familjens manliga medlemmar och beröva d m o t i o n , undervisning och lek. Barnet växer upp i familjen och samhället enligt etablerade seder, traditioner och regler och lär sig automatiskt att acceptera dessa idéer och seder som livets normer. Att tala om barnets eget val av den islamiska slöjan är ett löjligt skämt. Den som främställer beslöjandets mekanism av en förskolegammal flicka som hennes eget ”demokratiska val”

kommer antingen från yttre rymden eller är en hycklare som inte förtjänar att delta i diskussionen om barnens rättigheter eller k a m p e n m o t diskriminering. Villkoret för att försvara varje form av barnets frihet att erfara livet, villkoret för att försvara barnets rätt att välja är först och främst att f ö r h i n d r a d e s s a automatiska och gängse påtvinganden. Den som anser att det i frågan om slöjan inte är ”någon skillnad” mellan barnet och den vuxne borde innan han/hon blir medlem i någon redaktion eller någon organisations skandinaviska kommitté skyndsamt göra något åt sitt bakåtsträveri och ignorans när det gäller grundprinciperna av den fråga som diskuteras.

När dessa människor talar om ”kränkningen av demokratiska rättigheter”

menar emellertid inte dessa för barnet utan för föräldrarna. Kränker förbjudandet av den islamiska slöjan för barnet och tonårsflickan föräldrarnas ”demokratiska rättigheter”? Det är vad de hävdar. Lyckligtvis utvecklas det mänskliga samhället från den tid när hustrun och barnen ansågs tillhöra patriarken, som var berättigad att sända dem i döden om han så önskade. Vad dessa människor kallar föräldrarnas demokratiska rättighet i detta sammanhang är lämningar av patriarkens stamsmälliga rättigheter, vilka lyckligtvis väsentligen kuvats i samband med sociala framsteg och att samhället blivit mer ”dandy”. Säkerligen är föräldrars rättigheter mot barnet begränsade och betingade av barnets universella och lagliga

mänskliga rättigheter. Det är lagens skyldighet (den där ”staten och polisen”) att skydda dessa. Ingen, vare sig fadern eller modern eller någon annan, har rätt att slå eller skrämja barnet. Ingen har rätt att beröva barnet hennes frihet, hindra henne från att få undervisning eller engagera sig i sport eller att ha ett socialt liv. Ingen har rätt att utnyttja barnet sexuellt. Ingen har rätt att tvinga barnet att arbeta eller anställa henne. Ingen har rätt att fysiskt misshandla barnet, inte ens med den ”heliga sharians” sanktion. Ingen har rätt att beröva barnet någon av de möjligheter som samhällets etablerade normer tillerkänner henne som hennes rättighet. Dessa varianter av barnmisshandel är ingens ”demokratiska rättigheter”. Påläggande av förbud och begränsningar mot faders

och mäns traditionella och stammässiga allsmäktighet är ett oeftergivligt villkor för barnets åtnjutande av sina grundläggande mänskliga rättigheter. Våra deltidodemokrater borde helt enkelt tro oss på vårt ord att samhället har tagit ett steg framåt mot att nå denna punkt. Är detta enkla faktum verkligen så svårt att begripa?

Men kanske den islamiska slöjan inte kvalificerar sig som en form av barnmisshandel. Detta är vad de antyder. Trots allt är den islamiska slöjan ”folklig”; den är ”vår egen”; den tillhör de ”förtryckta invandrarna”; den är en del av ”oss orientalers” kultur; den är ”antiimperialisternas” dräkt; rasisterna tycker inte heller om den och den svenska migrationsministern själv, som är en symbol för fientlighet mot invandrare går omkring

utan slöja. Rent skitsnack. Kommande från en ”ickefundamentalistisk” muslim eller från någon som tillhör ”Mujahedinsekten” skulle sådant nonsens inte vara förvånande. Men det är verkligen nedslående att höra att de som gör anspråk på att vara progressiva kvinnor och fortsätter påminna oss om sina hjärtliga relationer med ”veteraner inom den svenska kvinnorörelsen och den antirasistiska rörelsen”, inte förstått den islamiska slöjans innebörd och dess ödeläggande inverkan på små och tonåriga flickors medvetande och liv. Ska man börja predika för dem om eländet för ett barn som är isolerat och utpekad, inte vet varför hon inte får simma, umgås fritt med sina klasskamrater, vara aktiv och lekfull och är fullkomligt maktlös att

ta sig ut ur denna mardröm?! De långvariga följderna av Tudehpartiets politiska fostran inom denna samling är så djupa att de inte ens tillfälligtvis snubblar på ett frigörelsens ställningstagande gentemot islam.

Förbud mot ”obligatorisk” slöja för barn

Detta är den positiva parollen för dessa människor i fråga om islamisk slöja och barn. De föreställer sig att de har upptäckt en god, effektiv och demokratisk formulering. Men parollen säger ingenting och har inte den minsta effekt på det faktiska förtrycket av barn och särskilt flickor i islamiska omgivningar.

Varför? Tänk efter hur detta kommer att fungera i praktiken. Om denna formulering blir den samhälleliga normen, så kommer de enda barn som slipper bära slöja att bli de som kan bevisa för en domstol eller en tribunal att föräldrarna tvingat på dem slöjan med våld. Så länge bruk av våld är inte bevisat har ingen olaglig handling begåtts. Vilken mirakulös formulering! Varje tapper nioårig flicka med akademiskt betyg i juridik, som är fullt medveten om sina medborgerliga rättigheter och därutöver beredd på att bli bannlyst av sin familj samt vittna i domstol mot sina muslimska föräldrar och stödja detta med tillräcklig bevisning som visar bruket av våld för att sätta slöjan på hennes huvud, som fyndigt komma med de nödvändiga argumenten

mot föräldrarnas försvarsadvokater och värtaligt kritisera och tillbakavisa frågan om kulturrelativism, skulle (förutsatt, förstås, att den svenska industrin inte vid den tidpunkten håller på att exportera något till den ”islamiska världen”) kunna ges tillstånd att inte ta på sig slöjan. Var detta barn skulle bosätta sig efter rättegången och vad som skulle kunna hända henne i busskön eller på väg till skolan är förstås inte något problem som våra vänner bekymrar sig om.

Om denna formulering gör någon nytta är det att den visar upp naiviteten och ignoransen hos sina supportrar i fråga om det verkliga livets aktuella mekanismer och problemet med barnmisshandel i familjen och samhället. Man kan bara påpeka för dessa stora tänkare att mekanismerna med

betvingande och påläggande inom familjen är helt djupt rotade och fördolda. Ingen drar en pistol mot barnet för att tvinga på henne slöjan, eftersom barnet inte ifrågasätter föräldrarnas vilja och önskan. I sitt medvetande tror hon dem vara i sina fulla rätt och henne själv skyldig även om hon blir fysiskt misshandlad. Hon betraktar underkastelse under deras önskningsar som en uppenbar plikt. Det är en mardröm för barnet att förtörna sina föräldrar och förlora deras kärlek eller gillande. Det är svårt att förstå hur dessa människor förväntar sig att det mod de kollektivt inte är beredda att visa i att konfrontera muslimerna, ska visas av ett barn i konfrontation med sina föräldrar och auktoriteterna inom en religiös familj. Vi trodde

att de avsåg att formulera ett förslag eller en policy till försvar av barnens rättigheter. Nu inser vi, med tanke på deras paroll, att det är barnen som tappert ska rädda Rah e kargar och den svenska tidskriften *Kvinnor och fundamentalismen* ur en politisk återvändsgränd. Tänk bara efter hur många barn per år som med denna paroll befrias från den islamiska slöjan? Tre, fyra, sju, elva? Är det denna paroll som förväntas lösa problemet för en generation av förtryckta barn och tonåringar i Sverige? Låt oss fråga dem, varför bevisbördan eller skyldigheten att inge klagomål inte ligger på barnet i andra liknande fall? Är ni beredda att e n d a s t f ö r b j u d a ”obligatoriskt” barnarbete eller ”påtvingat” sexuellt utnyttjande av barnen? Eller förbjuda kroppsligt

övergrepp mot barn bara när den utförs mot hennes önskningsar eller äktenskap för en minderårig flicka endast om det är ”mot hennes vilja”? Vill ni e n d a s t f ö r b j u d a ”påtvingat” sexuell stympling av flickan? Har vi inte rätt att anta att om i vart och ett av dessa fall barnet självt är likgiltigt eller ger sitt medgivande eller avstår från att inge klagomål eller drar tillbaka sitt klagomål, så har inget brott begåtts, er ansvarighet upphör, ert samvete är rent och ni kan gå tillbaka till ert svenska redaktionsmöte och mötet med er organisations skandinaviska kommitté?

Denna paroll är tomt och hycklande. Det är en formulering skapad för att undvika frågan och inte reta muslimerna. Att sätta slöjan på små flickor är per definition en religiös och kulturell påлага från en

viss religiös sekt. Precis som anhängarna av ”Himlaportssekten” inte tillåts ta med sig sina barn i döden när de begår självmord för att nå ”Moderskeppet” så är det inte tillåtet för islamsektens medlemmar att helt enkelt tilldela de små flickor som kommer till världen bland dem isolering, slaveri och rättslöshet för kvinnor i sin kult. Samhället är berättigat, ja, verkligen förpliktat att försvara dessa barns rättigheter även om de själva är ovetande om vad som händer dem eller villigt har accepterat det. Samhället har rätt att kräva att de sociala standarder som till följd av upplysningen och av många människors rättvisa kamp nu övergått till att bli normer, ska iakttas även när det gäller dessa barn. De är inte rätt och slätt sina föräldrars egendom.

De är respektabla samhällsmedlemmar med vissa rättigheter och samhället är ansvarigt för att säkerställa dessa rättigheter. Var och en som uppriktigt vill hindra påtvingandet av den islamiska slöjan på barn, var och en som verkligen vill att de tusentals flickor som är offer för den islamiska slöjan i dag ska befrias från den, ska också inse att den islamiska slöjan måste förbjudas för barn. Endast detta krav står för verkligt stöd åt flickor i islamiska familjer. Endast detta krav tillåter familjer, som hyser motvilja mot att ha den islamiska slöjan men tvingas gå med på det under press från islamiska grupper och den stämning som dominerar deras omgivning, att motstå denna press och handla mer human. Endast detta krav inger de mödrar, som själva en gång känt av

orättvisan och har sympati för sina döttrar, mod att skydda sina barn i familjen och att ha något att säga till om. Endast detta krav skulle verkligen isolera förhärdade, trångsynta fanatiker och religiösa utpressare i invandrar-miljöer. Endast detta krav står för det minst plågsamma och mest principfasta sättet för barn att befrias från den orättvisa de får utstå.

Spöket ”lagen och polisen”

Ett av våra allvarliga brott tycks vara att vi begärt att lagen ska hindra denna kränkning av små och tonåriga flickors rättigheter i islamiska miljöer. Vi har krävt att en viss variant av barn-m i s s h a n d e l o c h inskränkning av rättigheter för barn ska förbjudas i

lag. Deras reaktion i den här frågan är otrolig. Detta är att ”tillgripa lag och tvång!”, det drar in ”lås och bom!” De skriker ”Pol Pot!”, ”Reza Shah!”, ”Le Pen!”. Som om det var första gången de hörde någon kräva en ändring av lagen, legala garantier till stöd för en rättighet och mot kränkningar av den. Det är inte klart om vi ska betrakta deras motstånd mot statens ingripande till barnens försvar som en nyligen antagen anarkism och superrevolutionism eller som att de gått med i rörelsen för begränsande av statens roll och marknadsdyrkan, vilket tycks vara förutsättningen för att bli ansedd som d e m o k r a t i den postsovjjetiska världen! Någon bland dessa ”svenska feministiska och antirasistiska rörelser” borde ju faktiskt ta sig omaket att förklara för

våra nydemokrater att hela kampen för reformer och avskaffande av diskriminering är en kamp om lagen; förändring, förbättring och förverkligande av lagen. Någon borde förklara för dem att jämlikhetssträvande arbetare och kvinnor har gått igenom många strider för att principen om jämställdhet mellan män och kvinnor, mammaledighet och arbetslöshetsersättningar har tagits in i arbetslagstiftningen, till förmån för bland andra våra nobla vänner. Någon borde berätta för dem att kvinnorörelsen, medborgarrättsrörelsen i USA, antiapartheidrörelsen och miljörörelsen alla har varit rörelser för att förändra lagen och sätta lagens stöd bakom sina krav. Lagen är det som huvudsakligen står i fokus för kampen för reformer i samhället. De som talar om kvinnornas

rättigheter och försvaret av barnen men på förhand deklarerar att de vill lämna landets lagar utanför och inte behöver förändra dem kan inte tas på allvar. Medges att det är en ny världsordning och att våra vänners svenska sponsorer inte förstår persiska. Men det är en klen ursäkt för att prata strunt. Om de upprepar dessa ”briljanta” idéer på svenska, om de skriker ”Le Pen” och ”Pol Pot” åt den feministiska rörelsen som begär ett antagande av lagarna till förmån för kvinnorna, om de smådar fackföreningarna som kräver ett förbud i lagen mot barnarbete, om de förolämpar pensionärer som bestämt yrkar på kontroll från staten, lagarna och ”polisen” över deras besparingar i pensionsfonder för att sätta stopp för att de slösas bort, så skulle de första att visa dem på dörren vara just

dessas ”svenska feministiska och antirasistiska rörelser”.

Det är dessutom inte klart varför antagandet av vilken lag som helst ska tolkas som att sätta folk ”bakom lås och bom”. Skrämmandet av människor på mullornas sätt och det papegojlika upprepadet av de västerländska regeringarnas utnötta kalla krigets skymfningar och lögner mot kommunister, om också föraktliga, förvånar oss inte när de kommer från dessa personer. Sanningen är att antagandet av en lag för att förbjuda den islamiska slöjan för barn skulle liksom alla andra civilrättsliga förordningar resultera i att majoriteten av folket följer dem utan vidare spisning. Resultatet av en sådan situation är att många flickor i islamiska familjer skulle befrias från

dessas trassligheter utan dagliga konflikter. Vad beträffar vilka åtgärder som skulle vidtas i de fall där lagen inte följs, kan diskuteras vidare separat. Att parkera en bil framför brandkårens vattenkran på gatan är också förbjudet och än så länge har ingen arresterats för denna förseelse ens i Iran eller Indonesien. Att köra motorcykel utan hjälm är också förbjudet och denna lag är i konflikt med sikhernas turbaner. Men detta faktum har inte hindrat att lagen antas och ingen sikh har kallat det för ett arv av Pol Pot och Reza Shah eller en kupp avsedd att sätta sikherna bakom lås och bom. Poängen är att genom antagandet av lagen erkänns och etableras principen om barnets rättigheter samt principen om att religionen är föräldrarnas privatsak och

inte ska påtvingas barnet och inskränka barnets medborgerliga rättigheter som samhällsnorm. Och slutligen kanske det bör påpekas att det är föräldrarna som är ansvariga för brytandet mot denna lag och inte barnet. Barnet som bär slöja har själv inte begått något lagöverträdelse.

Men vad är dessa personers alternativ? Om lagen inte får ingripa, hur kan det då bli ett slut på vardagens mardröm för flickor i islamiska familjer? Deras svar är ”kritisk dialog”, vägledning, ”större stöd för flickor i islamiska familjer” och ”större makt för oberoende folkliga organisationer och institutioner”. Med andra ord ska frågan lämnas över till den privata sektorn och idéernas marknadsmekanismer. Mer tillgångar och ”makt” ska

tilldelas organisationer som den svenska tidskriften *”Kvinnor och fundamentalismen”* och ”välkända TV-personligheter” som vet hur de ska ”leda ett möte” för att arbeta mot fundamentalismens tillväxt bland invandrare, på det sätt som vi har bevittnat, genom att mobilisera moderata muslimer och stödjare tolerant islam. Under tiden ska flickor i islamiska familjer ha tålmod, respektera sina troende föräldrars demokratiska rättigheter. De kommer i sinom tid att informeras om det befriande resultatet av dessa ansträngningar genom det underbara TV-programmet Mosaik.

Vi ska titta närmare på den ”materiella” basen för detta ställningstagande längre fram. Men för dem vars verkliga bekymmer är berövandet av mänskliga

rättigheter för en grupp av den nuvarande generationen barn i detta samhälle är dessa synpunkter tomma och värdelösa. Barnets rättigheter ska garanteras genom samma mekanismer som alla andra rättigheter i samhället. Lagen ska förändras till förmån för avskaffandet av diskriminering av flickor i islamiska familjer. Lagen ska försäkra flickorna från kränkning av deras rättigheter genom religiösa sekter. Lagen ska erkänna rätten för dessa bortglömda medlemmar i det svenska samhället att fritt besluta om religion när de kommer upp i myndig ålder och att under tiden dit ingen religiös tro eller ritual, isynnerhet dessa med sådana ödeläggande effekter, ska påtvingas dem. Var och en som inte är beredd att sätta lagens och statens stöd bakom

dessa uppenbara offer för barnmisshandel och kvinnohat, är säkert, om inte demagog, oförmögen att fatta problemets grunder.

Minoritism och kulturell relativism

Kärnan i dessa personers högervidna, islamiska ställningstagande är begreppet kulturell relativism och frågan om ”minoriteter”. Detta ska tas itu med i detalj någon annanstans. Det räcker med att säga att kulturell relativismens teser och sammansättningen av politiska linjer, statliga bestämmelser och ickestatliga åtgärder i väst baserade på dem är ett djupgående rasistiskt fenomen. Kulturell relativism är en täckmantel för att skapa en omfattande

social, legal, intellektuell, emotionell, geografisk och civil apartheid bland invånarna i ett land baserat på distinktioner av ras, etnicitet och religion. Dess resultat är att skapa små, slutna och regressiva samhällen av icke-europeiska "minoriteter" i hjärtat av en vit, europeisk "majoritet".

Denna tendens måste hindras. Alla svenskar är medborgare med lika rättigheter och ska leva enligt samma sociala lagar och normer. Till skillnad från dessa andra delar vi inte in samhället i kulturella, religiösa, nationella och rasenliga majoriteter och minoriteter. Vi står för lika och universella lagar och friheter för all mänsklighet som ska omfatta alla oavsett kön, ras, etnicitet osv. Vi anser inte oss själva som del av någon minoritet. Barnen som står

i centrum för den här kontroversen tillhör inte någon minoritet. De är svenska invånare som ska kunna åtnjuta alla de rättigheter, friheter och möjligheter som införts för barn till följd av ansträngningar från på varandra följande generationer av progressiva, upplysta och jämlikhetssträvande människor i detta samhälle.

Kontroversen om den islamiska slöjan avspeglar i sig själv även vilken typ av människor anhängarna av kulturrelativism och minoritism är: den svenska borgarklassen som anser att invandrare och främlingar för alltid är främmande för det svenska samhället och förelägger sig själv uppgiften att kontrollera dem och hålla dem borta från den sociala metabolismen i Sverige så billigt som möjligt.

Intellektuellt och socialt följer kulturrelativismen samma mål som skapandet av getton gör i fråga om bostäder och bosättning. På denna sida av ekvationen behöver den på så sätt skapade falska minoriteten hövdingar, shejker, ordningsmän och övervakare – folk av ”deras egen” sort och ras, som ska hjälpa majoritetssamhället att styra minoritetssamhället, som ska förebygga spänningar och uppror i minoritetsläget och inifrån minoritetssamhället förebygga eftersträvandet av ett integrerat, förenat samhälle, hålla nere förväntningarna och berättiga apartheid-ideologin genom minoritetssamhällets språk och kultur.

Och detta är den ärade befattning för vilken dessa personer bereder sig. De ber staten om ”makt och

auktoritet”. De är uppmärksamma på att minoritetssamhällets religion och ritualer och ”de islamiska föräldrarnas demokratiska rättigheter” ska bli oskadda. De gör stort väsen och väcker ont blod mot antagandet av enhetliga lagar som syftar till att begränsa de traditionella auktoriteternas makt i minoritetsmiljön. De lovar den lilla minoritetsflickan ”mer stöd”. För minoriteten braverar de med förbindelser med och stöd från myndigheterna, välkända personligheter och sympatiska individer inom majoriteten, medan de visar majoritetens myndigheter entusiastisk hosianna och godkännande från den religiösa delen i minoritetsläget. De hoppas bli minoritetsvärldens interna chefer. De är människor som har en fot i vardera av de två

världarna; i centrat bär de jeans, blir feminister och gör anspråk på att försvara medborgerlig frihet på svenska, medan de i lokaliteten tar på höftskynke, huvudduk och a b a (5) samt på byprästerskapets och basarens ungdomars rotväliska kallar människor som talar om modernitet ”dandy”. De har till fullo förstått ordningen för dagen och gör sitt yttersta för att genomföra den. Målet är att hålla minoritetssamhället borta från majoritetssamhället och hålla det i en kulturell, politisk och intellektuell karantän. Målet är att undvika en polariserad, rastlös atmosfär. Målet är att hindra ”tillväxten av fundamentalism inom andra generationen invandrare”. Målet är att skydda Sverige mot islamisk terrorism.

Detta recept är

olyckligtvis inte bara skadligt för flickorna i islamiska familjer; det banar också väg för islamisk reaktion och terrorism. Det har bevisats gång på gång att tillbakadrivande av religiositet och religiös reaktion inte är möjlig utan genom otvetydigt försvar av mänskliga värden mot religionen. Det har bevisats gång på gång att förebyggande av religiöst barbari inte sker genom att muta det och försöka ge det ett mänskligt ansikte, utan genom att kämpa mot reaktionära religiösa trosföreställningar och praktiseringar. Vilket pris ska dessa personer betala för att inse att islam och religion inte har någon progressiv, försvarbar fraktion? Hur många gånger ska det bevisas att endast förekomsten av ett sant radikalt frigörande alternativ kan rycka undan

mattan under politisk islams fötter? Är det så svårt att fatta att förhindrandet av islamisk reaktion och terrorism inte är möjligt genom att rättfärdiga denna förbenade terror inom familjens ram eller att förstå att minoritism och kulturell relativismens politik är oförtjänt service åt den islamiska reaktionen genom att tillhandahålla den sociala och kulturella miljön för dess rekrytering?

Icke desto mindre har dessa personer inte mycket till chans att spela en medlars roll eftersom de har att göra med en räckvärd invandrare som inte bara är ickereligiösa utan är djupt antireligiösa. Den islamiska slöjan är inte en fråga som berör invandrare från Iran. Detta är en invandrargrupp som har stor sympati för den europeiska livsstilen och

har kommit hit just med avsky mot islam. Islamofili må visa sig vara lönlös politisk affär bland invandrare från några andra länder, men den är inte efterfrågad inom denna särskilda grupp. Samtidigt framhäver detta faktum den viktiga roll som iranska invandrare kan spela i det svenska samhällets framtid genom att utforma den islamiska reaktionens öde i detta land. Denna grupp kan å ena sidan tjäna som modell för moderniteten bland invandrare från de andra så kallat islamiska länderna, medan den å andra sidan har fria händer att kämpa mot islamisk reaktion, eftersom de mer än de andra begriper religionens natur och den religiösa staten. De kan sålunda bli sanningens röst mot islamisternas propaganda, kören av Rache kargars likar och kulturell relativismens

anhängare.

Arbetarkommunistiska partiet i Sverige gör sitt bästa för att engagera dessa invandrare till stöd för barnens rättigheter och stoppandet av den islamiska reaktionens tillväxt såväl som den rasistiska politik som skapar kulturella getton.

Den omstridda frågan är av största vikt. Den polarisering som uppstått är djup och verklig. I vilken utsträckning dessa gruppers oväsen och demagogi kan lappa ihop Rah e kargars nya politiska skandal är ovidkommande. Det som är viktigt är att de som förespråkar frihet, jämlikhet och sekularism måste komma fram mangrant mot statlig rasism i västerländska samhällen och dess teser och politik för att forma en

kulturell och social apartheid och emot reaktionära, regressiva och opportunistiska trender bland invandrarna själva. Arbetarkommunistiska partiet förbinder sig till denna kamp. Försvaret av flickornas rättigheter i islamhärjade miljöer och islamiska familjer är en oskiljaktig del av denna kamp.

* *Denna text publicerades första gången av Irans arbetarkommunistiska parti – svenska kommittén, 1997-06-13.*

* *Översättningen bygger på den engelska utgåvan 1997 och har gjorts av Raul Blücher. Den svenska texten har sedan redigerats av Naser Shishegar.*

Noter:

1. *En vänster-nationalistisk, prosovetjisk grupp som bildades i Iran 1980. (red:s anm)*

2. *Reza-khan kom till makten genom statskuppen 1921 och utnämnde sig sedan till shahen av Iran. Under sin tid (1925-1941) införde han lagen om avskaffandet av slöja 1936 enligt vilken kvinnorna förbjöds att bära slöja på offentliga platser. Polisen fick order att dra av kvinnornas slöjor på gatorna. (red:s anm)*

3. *Det national-reformistiska, prosovjetiska partiet i Iran. Det stödde aktivt och samarbetade med den islamiska regimen. (red:s anm)*

4. *En nationalistisk, prosovjetisk organisation som stödde aktivt Khomeini och senare Khamenei. (red:s anm)*

5. *En slags löst sittande slängkappa eller mantel avsedd för islamiska präster.*

Barn och diskriminering...

människor som brinner för barns rättigheter och för en bättre och mänskligare värld. Kontakta oss och anmäl dig redan idag till konferensen för att vara säker på att få en plats.

För talarlistan och ytterligare information som kommer senare besök vår hemsida.

Anmälan eller eventuella frågor sänds till följande e-mailadress: info@barnenforst.se

Kontaktpersoner:

Soleyman Ghasemiani
070-444 15 78
Kamal Mohammad
073-653 55 67

Barnen Först
2006-05-28
www.barnenforst.se

Barnen först, alltid!

**Till minnet av Mansoor Hekmat, Barnen Först: s
grundare**

Den 11:e november 1999, startade Barnen Först sin verksamhet för försvaret av barns rättigheter genom Mansoor Hekmat och Soraya Shahabi: s gemensamma pressmeddelande. Det blev startskottet för en internationell kampanj för att tillvarata barnens intressen och bekämpa de oerhörda stora orättfärdigheter som drabbar barn i stora delar av världen.

Det som skiljde Barnen Först från de befintliga barnrättsorganisationerna

är för det första dess krav på att man ska utgå från barnen som egna individer och inte från föräldrarna och deras rättigheter. Barn skall inte betraktas som någon rättighet för vuxna, biologiska eller icke biologiska föräldrar.

För det andra skall barn överallt i världen ha samma rättigheter. Den geografiska hemvisten, etnisk, religiös eller kulturell tillhörighet skall inte påverka barnens rättigheter. Den rådande kultur- och värde-relativistiska politiken delar in människor i olika

etniska och kulturella kategorier med varierande rättigheter. Detta drabbar även barns rättigheter. Barn behandlas olika alltefter föräldrarnas tillhörighet till de nämnda kategorierna.

Det finns alltid olika ursäkter för att barn blir rättslösa eller när deras

intressen hamnar i skymundan. Ekonomiska bekymmer, politiska dilemman, ideologiska överväganden, religiösa och kulturella hänsyn gör allt för ofta att barnens intressen får ge med sig.

Det var mot detta stora svek som Mansoor Hekmat

höjde rösten med det tydliga kravet: Barnen Först!

Mansoor Hekmat lämnade oss hastigt 2002-07-04. Han var bara 51 år gammal när hans hjärta stannade för alltid efter en kort tids kamp med cancer. Men han kommer att vara med oss i vårt försvar av

barns rättigheter och skapandet av en bättre värld för mänskligheten.

Barnen Först kommer att hålla sin grundares minne högt genom att fortsätta kampen för

barnens universella rättigheter och för att deras bästa skall stå i främsta rummet överallt.

Soleyman Ghasemiani
Barnen Först
2006-06-04

mot barn och fattigdomen skördar sina första och största offer just bland dem. De blir ett lätt och billigt byte för samvetslösa marknadskrafters ändlösa törst efter än högre vinster. De dör i miljontals av lätta, b e h a n d l i n g s b a r a sjukdomar. De försvinner i tomma intet av hunger, arbetsskador, religiösa, etniska och politiska konflikter och nedmonteringen av de grundläggande samhälleliga försäkringarna.

En stor del av dessa orättvisor bortförklaras genom relativiseringen av de mänskliga rättigheterna. I hjärtat av Europa behandlas barn med utomeuropeiskt ursprung med andra måttmätt än den allmänt gällande. Asylsökande barn får brottas ihjäl med sin apati. Invandrarbarn får dumpas och försvinna obemärkt för skolan, polisen, de sociala myndigheterna etc utan några större reaktioner. Strikt

religiösa föräldrar får samhällets stöd när barn görs rättslösa och religiösa normer, påbud och könsroller får härja i deras lilla värld.

Dessa små offer för diskrimineringen från Somalia till Kina, USA och England, från Afrika till Europa och Asien måste få vårt hundra procentiga stöd. Vi måste säga ifrån för denna omänskliga ordning. Denna diskriminerade och barnfientliga värld har ingen existensberättigande. Den måste förändras den till barnens fördel.

Som en internationell kampanj för försvaret av barns rättigheter, anordnar **Barnen Först** en återkommande konferens varje år. Den fjärde konferensen hålls i år i Stockholm med temat ”Barn och Diskriminering”.

Kom och delta i vår konferens och få en närmare bekantskap med en del av de

[gå till sidan 24](#)

Barn och diskriminering

Barnen Först: s 4:e internationella konferens

Stockholm 2006-10-6/7

Diskriminering och ojämlikhet är inte bara en titel för en viss rättslöshet eller ett namn för ojämlikhet på en viss plan utan kännetecknet för den "civiliserade", orättvisa och ojämlika världen av idag. De som lider mest av den "civiliserade" världens diskriminering och krossas

ständig mellan dess kuggjul, är barnen.

Barn diskrimineras p.g.a. sina föräldrars härkomst, deras ekonomiska och sociala status, deras etnicitet, kultur eller religiösa tillhörighet eller för deras förehavanden. Krig och umbäranden slår hårdast

gå till sidan 27

Barnen Först

Ordf. Soleyman Ghasemiani
Barnen Först
Box 69
424 22 Angered

Tel: 070- 444 15 78
Fax: 08- 590 737 99
info@barnenforst.se
www.barnenforst.se

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org

Stöd oss! Postgiro: 40 55 55-4